Dinsdag 18 April 1944 — DAGBLAD — 61ste Jaargang No. 4184

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2,50 gld.; Bovenwinden 3 gld.; Suriname en het buitenland 3,50 gld..

Hoofdredacteur: Dr. Joh. Hartog
Redactie-adres Consciëntiesteeg 27, telef. 1858; Postbus 80, Willemstad.

Uitgeefster en Administratie: Paulus-drukkerij, Consciëntiesteeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad, N.W.I.
Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14, Oranjestad: tel. 38.

Stilte gaat vooraf aan de storm.

Massa-bombardement der Russen op Galati.

Geallieerden bestoken Beograd, Sofia, Plovdiv.

Nikolai Vatutin †

DE GEHELE DIPLOMATIE IN ENGELAND ONDER TOEZICHT.

Protesten van Zuidamerikaanse landen.

Onderscheid gemaakt tussen U.S.A. en U.S.S.R. en de andere Verenigde Natiën.

Teneinde de geheimen omtrent de komende invasie te bewaren heeft Groot-Britannië een weergaloze maatregel getroffen: diplomaten van onzijdige landen mogen het land niet meer verlaten; een drastische censuur is ingesteld op diplomatieke verbindingen naar en uit het land, welke maatregel geld voor alle landen met uitzondering van Rusland, het Britse gemenebest en de Verenigde Staten [dit is dus een schending van de gelijkberechheid van alle Verenigde Naties — Red.]

De Britse regering heeft bepaald, dat de telegrammen van alle andere landen die in Engeland vertegenwoordigd zijn, met inbegrip van Eire dat kortelings weigerde de as-gezantschappen te doen sluiten, in duidelijke taal gesteld moeten worden en aan den censor dienen te worden voorgelegd.

Ook de diplomatie verbindingen van landen als Brazilië en Zweden moeten voortaan worden gecensureerd. Ook zullen geen diplomatieke koeriers of andere vertegenwoordigers, marine- of luchtvaarattachés, meer uit het land mogen worden gezonden.

Nimmer tevoor heeft Groot-Britannië of enig ander land zulke krasse maatregelen genomen, welke getroffen worden teneinde voorkomen, dat zelfs geen zweem van een detail den vijand bereike. De handeling van het Britse gouvernement moet niet gezien worden als een beschuldiging aan het adres van een der geallieerden of onzijdigen met opzet geheimen te verraden, maar zij is bedoeld om onschuldig lijkende berichten, die echter den Duitsers een tip zouden geven omtrent de invasie, of de levens van tienduizenden Britten en Noordamerikanen in gevaar zouden brengen, binnen te houden. Van te voren is overleg gepleegd met de Verenigde Staten en Rusland. [dus niet met de andere gelijkberechtigde Geallieerden — Red.] In het verleden is er practisch nimmer toegezien op diplomatieke bewegingen, zelfs niet gedurende Wereldoorlog I.

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken heeft medegedeeld, dat de beperkingen door ongeëvenaarde omstandigheden, gevolg van komende gebeurtenissen dit jaar, uit militair oogpunt nodig waren. Onbewuste openbaarmaking van een inlichting zou ertoe kunnen leiden dat de vijand geholpen wierd of dat er een nietnoodzakelijk verlies aan Britse en geallieerde levens zou plaats vinden. En dit zou weer een ongunstige uitwerking kunnen hebben, niet alleen op de loop der krijgsverrichtingen, maar ook op de betrekkingen tussen Engeland en andere landen. De Britse regering is tegen haar zin ertoe over gegaan deze ongewone veiligheidsmaatregel te nemen. De beperkende bepalingen zullen zo dra mogelijk worden opgeheven en intusen zullen stappen gedaan worden om de verbinding tussen diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers van andere regeringen in Londen te vergemakkelijken (Londen, (AP) 18.4).

De boodschap van de genomen maatregel werd gistermiddag laat aan de verschillende ambassades en gezantschappen afgeleverd. Te middernacht is hij van kracht geworden. Carlos Magno, de tweede secretaris van de Braziliaanse ambassade te Londen, zou juist vandaag vertrekken op bezoek aan Minister Aranha; hij kreeg de boodschap vlak voor een afscheidspartijtje, waar hem medegedeeld werd, dat hij niet kon vertrekken. De zegsman kon hem niet zeggen waarom, omdat de officiële bekendmaking nog niet uit was. Ook Perez Quesada, kanselier van de Argentijnse ambassade te Londen, moest zijn vertrek, dat binnen enkele dagen zou vallen, uitstellen (Londen, (AP) 18.4).

Protest van Brazilië.

De nieuwe beperkende bepalingen ten aanzien van de diplomaten heeft een verklaring uitgelokt van de Brazilianen, die zeggen, dat het werk van enkele Zuidamerikaanse ambassades en gezantschappen op deze wijze in de war gestuurd wordt. Reizen van Zuidamerikanen naar huis moeten worden uitgesteld. De Brazilianen wijzen erop, dat Brazilië sedert 22 Augustus 1942 in oorlog is met de As en belangrijke hulp verleend heeft aan de geallieerden, zoals herhaaldelijk in officiële lofredenen is erkend. Op het ogenblik is Brazilië doende een leger voor [illegible] te brengen. Brazilië begrijpt niet, waarom het met landen als Spanje, Portugal en Argentinië gerangschikt wordt en niet met de Verenigde Staten of Rusland.

De Brazilianen maken graag grappen en zeggen zich „geïnterneerd te gevoelen". De mensen op de ambassade vroegen een AP-verslaggever, hoe hij het klaar gespeeld had de ambassade binnen te komen dwars door het politie-cordon heen, dat er natuurlijk niet is. Maar ernstiger wordend zeide men, dat men wel begreep dat al het mogelijke gedaan moest worden om het uitlekken van geheimen te voorkomen en dat de maatregel niet rechtstreeks tegen Brazilië bedoeld was, maar toch vroegen zij zich af, waarom, als er uitzonderingen gemaakt worden voor de grootste Europese en Noordamerikaanse geallieerden, deze uitzondering niet ook voor de grootste Zuidamerikaanse mogendheid wordt gemaakt.

Nog meer Zuidamerikaanse protesten.

Diplomaten van verschillende Zuidamerikaanse landen zeiden, dat het verbod om hun eigen codes te gebruiken voor boodschappen aan hun regeringen en het feit, dat hun post doorzocht zou worden, een ernstige terugslag op het werk aan de ambassades zou hebben (Londen, (AP) 18.4).

GENERAAL VATUTIN OVERLEDEN.

Generaal Nikolai Vatutin, tot voor kort Bevelhebber van het 1e Oekraïne-leger, is blijkens een bericht uit Moskou overleden. Biezonderheden omtrent zijn overlijden zijn niet bekend, doch reeds enige tijd geleden werd gemeld, dat hij ziek was zodat Maarschalk Zjukov het bevel over het 1e Oekraïne-front moest overnemen.

In een dagorder zeide Stalin: „Heden 17 April om 18 uur zal in de stad Kiev de begrafenis van den Generaal van het Leger Vatutin, vroeger Bevelhebber van het 1e Oekraïne-front, plaatsvinden. Leger en Marine van de Sovjet Unie strijken hun vlaggen voor de kist van Vatutin en brengen saluut aan een der beste leger-leiders van het Rode leger. Ik geef opdracht dat de laatste eerbewijzen zullen worden gebracht aan den overledene bij het uur der begrafenis van den Generaal van het Leger Vatutin en dat in de hoofdstad van ons moederland Moskou een saluut van 24 artillerie-salvo's uit 24 kanonnen zal worden gegeven. — Getekend Opperbevelhebber, Maarschalk van de Sovjet Unie Stalin" (Londen, (AP) 17.4).

RUSSISCH COMMUNIQUÉ.

„Op 17 April overkwamen onze troepen de vijandelijke weerstand en tegenaanvallen in de richting van Kisjinev en leverden zij gevechten ter uitbreiding van de bruggehoofden welke zij veroverden op de rechteroever van de Dnjester en verbeterden zij hun stellingen.

In de richting van Sebastopol overkomen onze troepen de hindernissen van het vijandelijke verdedigingssysteem en de bouwkundige versperringen in de bergen en wouden aan de Zuidkust van de Krim en vervolgden zij hun offensief waarbij verschillende plaatsen werden veroverd.

In andere sectoren van het front werden op enkele punten gevechten van plaatselijk belang geleverd. Op 16 April ontwrichtten of vernielden onze troepen aan alle fronten 60 Duitse tanks. 62 Vijandelijke vliegtuigen werden neergehaald in luchtgevechten of door het afweervuur.

Tijdens de nacht van 16 op 17 April voerden onze lange afstands vliegtuigen een massaaanval uit op het spoorwegknooppunt en de rivierhaven Galati in Roemenië.

Als resultaat van de bombardementen werden vele branden gesticht, die vergezeld gingen van hevige ontploffingen bij het spoorwegknooppunt. De bran[illegible] belangrijk deel van het spoorwegknooppunt en omhulden vijandelijke troepentreinen en militaire opslagplaatsen. Observatierapporten verklaren, dat voltreffers werden geplaatst op schepen, die voor anker lagen en aan de kaden gemeerd lagen. Op twee schepen, die voor anker lagen, werden grote ontploffingen gezien. Al onze vliegtuigen keerden veilig naar hun bases terug" (Moskou, (AP) 17.4).

VROUWEN AAN DE VREDESTAFEL?

Angelica Fuselli, de Argentijnse vertegenwoordigster op de huidige bijeenkomst van de Inter-Amerikaanse Commissie van vrouwen te Washington, zeide Zondag, dat de vrouwen der Verenigde Landen vertegenwoordigd moeten zijn aan de vredestafel. Mejuffrouw Ruselli, die verslag uitbracht tijdens de ochtendbijeenkomst, verklaarde, dat de vrouwen van Argentinië steeds belangrijker rollen gaan vervullen in de zaken van haar land en verlangen, dat de vrouwen deel zullen nemen aan het vormen van de wereld na de oorlog. De welbekende Argentijnse schrijfster verklaarde — en zij herhaalde het woord met nadruk — dat het volk van Argentinië „volkomen" aan de zijde der Verenigde Landen staat. Hieraan voegde zij toe, dat de gevoelens van het volk de vrije pers in Argentinië zullen verzekeren en het breken van de verspieders-organisaties in dat land zullen veroorzaken.

De vertegenwoordigsters van 18 landen van het Westelijk Halfrond namen intussen een resolutie aan waarin gevraagd wordt, dat ten minste één vrouw zal worden gekozen om mede aan de vredesconferentie deel te nemen. Na een noenmaal in het Mayflower Hotel te hebben bijgewoond, waar meer dan 700 vrouwen aanwezig waren, waaronder vertegenwoordigsters van alle vrouwen-organisaties in Washington, vervolgde de commissie haar conferenties in het gebouw van de Pan-Amerikaanse Unie. (Washington, (AP) 17.4).

DUITSERS WILLEN DE NOORDAMERIKAANSE VROUWEN JALOERS MAKEN.

Parijse mode-tijdschriften, maar in Duitse trant, komen bij grote aantallen thans te New York in de handel. Men is enigszins in verwarring. De zogenaamde Pa[illegible] zijn prachtig uitgevoerd en versierd en betekenen een schending van de oorlogsbeperkingen, zoals die in de Verenigde Staten van kracht zijn. Vermoedelijk worden ze via Zwitserland of Argentinië verzonden. Zij zijn gedrukt op papier van een qualiteit als men thans in de Verenigde Staten niet kan krijgen. Ook de voorgestelde mode is luxueus.

Grote hoeden met stroken en linten. Een anjelier, zoals het tijdschrift Plaire deze tekent, zit op de hoed, maar op een wat genoemd wordt astronomische hoogte boven het hoofd. Een andere laat een soort tulband-model zien, geheel overtrokken met stof. Maurice Rentner, van het New-Yorkse Kledinginstituut, verklaarde, dat de afgebeelde Parijse mode veel weg had van „koeltoer". Sara Pennoyer, van een advertentiebureau, noemde de mode ersatz en zeide, dat het allemaal propaganda is om bij de Noordamerikaanse vrouwen jaloezie op te wekken omdat deze de stoffen die afgebeeld staan niet kunnen krijgen. Exemplaren van het schitterend uitgevoerd tijdschrift zijn in handen gesteld van het Federal Bureau of Investigation en het Bureau van Oorlogsvoorlichting.

Opgemerkt werd, dat de post van Zwitserland wel gecensureerd was, maar dat de censor geen bevoegdheid heeft dergelijk materiaal achter te houden (New York, (AP) 18.4).

DE LAATSTE DAGEN VAN SEBASTOPOL.

Tom Yarbrough seint uit Londen:

„De laatste dagen van Sebastopol", de grimmige episode van de slag aan het Oostfront bijna twee jaren geleden, werd opnieuw ten tonele gebracht, doch ditmaal zijn de rollen van aanvallers en verdedigers omgewisseld en schijnen de Roemeense en Duitse verdedigers ten getale van misschien 23.000 man gedoemd tot overgave of de dood. De Russische strijdkrachten, die verreweg in de meerderheid zijn, trekken zich samen in de heuvelen welke uitzicht bieden op de puinhopen van de havenstad en brengen hun zware belegeringskanonnen in stelling voor geval de vijand op het laatst nog hardnekkig weerstand mocht bieden. De Rode luchtmacht gaat te werk boven de vijandelijke colonnes, die naar zee strompelen. In de haven, welke reeds bezaaid is [illegible] overgebleven schepen nog gebombardeerd. Men gelooft, dat bij de andere drie havens die op de Krim veroverd werden, allen die over zee poogden te ontkomen de dood in de golven gevonden hebben.

Moskou heeft tot nu toe de gevangenneming van 40.000 man op de Krim gemeld. Men denkt, dat de meesten hunner Roemenen zijn omdat de Duitsers grotendeels vertrokken toen zij meer dan twee weken geleden het offensief verwachtten. De beste eenheden werden per vliegtuig weggevoerd. Er is echter geen teken, dat de nazies op enige plaats aan het Oostfront op grote schaal hun wapenen neerwerpen.

En men gelooft, dat de Duitsers en hun vazallen de inneming van Sebastopol moeilijk kunnen maken precies zoals dat voor hen was in acht kostbare maanden. Sebastopol is een natuurlijk bastion met zijn rotsen en diepe schuilplaatsen. Op Kaap Bon in de laatste phase van de Tunische veldtocht hadden de Duitsers geen vesting, geen voedsel en geen ammunitie voor een succesrijk verzet, doch te Sebastopol hebben zij blijkbaar voldoende middelen tot verdediging. Of zij zullen vechten of de strijd opgeven aan het eind van de slag om de Krim is echter van weinig belang. De val van Sebastopol zal het einde van een machtig leger betekenen.

Een verslaggever van de Duitse radio zeide:

„Alle andere sectoren van het front waar hevige gevechten plaats vinden zinken in het niet bij de slag om de Krim. Honderden Sovjet-tanks bieden steun aan grote strijdkrachten van voetvolk en krachtige geschutsbatterijen en bovenal stelt de luchtvloot de Sovjets in staat de Krim te doorkruisen van Noord naar Zuid en van Oost naar West" (Londen, (AP) 17.4).

NIEUW RECORD.

Een Lockheed Constellation 57 passagiers-transportvliegtuig arriveerde om 13.45 uur E.W.T., op het vliegveld van Washington, 6 uren en 58 minuten na vertrek uit Burbank, Californië, op zijn eerste vlucht op lange afstand. Hierdoor is de recordtijd voor de afstand Los Angeles — Washington voor een transportvliegtuig, welke in 1935 gevestigd werd, verbeterd met 3 uren en 24 minuten (Washington, (AP) 17.4).

Het nieuws van vandaag.

Het gaat er hoe langer hoe meer op lijken, dat wij niet lang meer op de invasie zullen behoeven te wachten. Engeland heeft zich namelijk in een waas van stilzwijgen gehuld met een ongekende maatregel, waardoor het aan alle diplomaten — dus aan gewone burgers zeker — met uitzondering van die van het Britse Gemenebest, de Verenigde Staten en Rusland verboden is het land te verlaten. Hetzelfde is van toepassing op geheime diplomatieke post en telegrammen. Alles moet aan een strenge censuur onderworpen worden en dan nog in duidelijke taal gesteld worden. Volgens de bekendmaking zal deze maatregel niet langer duren dan noodzakelijk is. Het is trouwens duidelijk, dat zulk een maatregel niet lang kàn duren, omdat hierdoor personen die Engeland verlaten willen — zelfs diplomaten van de andere Verenigde Natiën dan de bovengenoemde — dat niet kunnen. Natuurlijk is er enige wrevel ontstaan bij de andere Geallieerde diplomaten, omdat een duidelijk onderscheid is gemaakt tussen de Grote Drie en de rest. Zelfs de vertegenwoordigers van Brazilië, het grootste land van het Westelijk Halfrond, zijn aan banden gelegd, en op één lijn gesteld met de Argentijnen, de Zweden enz.

De spanning neemt zienderogen toe, omdat gewoonlijk de stilte de storm voorafgaat. Een Zwitserse commentator voorspelde zelfs, dat de invasie omstreeks 10 Mei zal komen, de datum waarop de Duitsers in 1940 begonnen met de bezetting van Nederland, Frankrijk en België.

Het lucht-offensief boven West-Europa is de laaste dagen ook practisch stil gelegd, maar men verwacht, dat het daarom met des te groter furie zal worden hervat.

Boven de Balkan daarentegen woedt de luchtstrijd nu reeds op ongekende schaal.

Beograd is opnieuw aangevallen, thans ook de rangeerterreinen in de stad zelf. Voorts werden de rangeerterreinen van Sofia en van Plovdiv bestookt. De Russen voerden een massa-bombardement uit op Galati, belangrijk verkeerscentrum en basis voor de vijandelijke krijgsverrichtingen in Roemenië. Om Sebastopol wordt de strijd met hevigheid voortgezet. De aandacht van vriend en vijand is gevestigd op dit laatste bastion op de Krim.

Moskou heeft gisteravond de dood van Generaal Nikolai Vatutin gemeld, de man, die Kiev en zoveel andere steden in de Oekraïne bevrijdde. Stalin gaf hiervoor een speciale dagorder uit en in Moskou werd een laatste eresaluut gebracht aan dezen Held van de Sovjet Unie.

De uitlevering van oorlogsmisdadigers.

door

Mr. Joseph J. A. Ellis,

Advocaat-generaal bij het Hof van Justitie van Curaçao.

INTERNATIONALE RECHTSHULP IN STRAFZAKEN.

Welke internationale rechtshulp kennen wij?

De internationale rechtshulp in strafzaken bestaat in Uitlevering.

Iedere Staat stelt voor zichzelve de beginselen vast, op grond waarvan hij misdadigers aan andere Staten uitlevert. Na vaststelling van deze beginselen worden internationale overeenkomsten betreffende uitlevering, uitleveringsverdragen of uitleveringstractaten genaamd, gesloten [13].

Ten onzent zijn, krachtens bevel, neergelegd in de Grondwet, de beginselen van de uitlevering vastgelegd bij de Wet van 6 April 1875, Staatsblad No. 66 [14].

Deze wet, na de algemene beginselen te hebben vastgesteld, machtigt de Kroon, op deze voorwaarden nieuwe verdragen te sluiten en te bekrachtigen en bestaande te vernieuwen [15].

De Wet kent alleen uitlevering van vreemdelingen; Nederlanders en Nederlandse onderdanen kunnen niet worden uitgeleverd. Alle uitleveringstractaten van Nederland met andere landen sluiten deze uitlevering van Nederlanders of Nederlandse onderdanen uitdrukkelijk uit.

De Wet noemt op de misdrijven, waarvoor de vreemdeling kan worden uitgeleverd.

Een verbod van uitlevering op grond van „politieke misdrijven" („délits politiques") is in de Wet niet te vinden, wel echter in al onze Uitleveringstractaten.

Onder politieke misdrijven wordt niet begrepen het misdrijf, dat niet gericht is tegen een bepaalde staat, doch in het algemeen anarchie nastreeft; dit is het „anarchistische" misdrijf.

Onder „politieke" misdrijven dient verstaan: die misdrijven, die hetzij onmiddellijk gericht zijn tegen een bepaalde staat, dan wel als middel met zodanig misdrijf samenhangen.

Wanneer nu op grond van de Uitleveringswet een tractaat met een vreemde Staat is gesloten, en een vreemdeling valt volgens de regelen van dat tractaat in de termen voor uitlevering, dan kan die vreemde Staat aan de Nederlandse Regering uitlevering vragen. De aanvraag geschiedt langs de diplomatieke weg.

De regering beslist, gehoord het advies van een wettelijk aangewezen Rechterlijke instantie [16]

Hangende het onderzoek van het Gerecht wordt, zo nodig, de uit te leveren persoon in het Huis van Bewaring aangehouden.

Het Gerecht toetst de opgaven van de vreemde Regering aan het tractaat, zonder evenwel te treden in de vraag, of de aangehoudene zich inderdaad heeft schuldig gemaakt aan het beweerde misdrijf.

Wanneer dus bijvoorbeeld de vreemde Regering mededeelt:

„De persoon van X is momenteel op Curaçao. Hij heeft in mijn land op 1 Januari 1944 een moord begaan, en is van nationaliteit Engelsman", heeft het Hof te onderzoeken, of met den aanvrager een uitleveringsractaat bestaat, en of daarin als grond voor uitlevering het misdrijf van „Moord" is opgenomen; voorts of geen wettelijke bepalingen zich tegen uitlevering verzetten [17]. Beweert de aangehoudene, dat hij geen vreemdeling is, doch Nederlander of Nederlands onderdaan, dan vindt hiernaar een gerechtelijk onderzoek plaats. De Rechter onderzoekt evenwel niet, of het waar is, dat de aangehoudene op 1 Januari 1944 in het buitenland een moord heeft begaan.

Gehoord het advies van het betrokken rechtscollege, beslist de Regering over uitlevering .

Is aan de wettelijke vereisten voldaan, dan zal uitlevering plaats vinden; anders wordt zij geweigerd.

Een beroemd geval, waarbij de Nederlandse Regering uitlevering geweigerd heeft, aangezien de feiten, waarop zij werd verzocht, geen wettige grond voor uitlevering opleverden, is dat van den Duitsen ex-keizer. Het in 1920 door de Geallieerden ingediend verzoek om uitlevering [18]) op grond van „a supreme offense against international morality and the sanctity of Treaties" [19]) werd door de Nederlandse Regering terecht afgewezen.

Hierna had de Nederlandse Regering de keus, den ex-keizer de toegang tot het land te ontzeggen, zonder hem aan den aanvrager uit te leveren, hem daarbij latende vertrekken naar het land van zijn eigen keuze (zg. „uitzetting van vreemdelingen" [20]) of hem binnen de landsgrenzen veiligheid te garanderen en gastvrijheid te verlenen (zg. „asyl" verlenen). De Regering, zoals bekend, besloot tot het verlenen van Asyl, en tot zijn dood heeft de exkeizer een vredig en veilig verblijf gevonden te Doorn.

Kan, na de oorlog ten aanzien van oorlogsmisdadigers worden volstaan met de bestaande internationale rechtshulp in strafzaken?

Neen. De bestaande uitleveringsverdragen zijn daarvoor te

---

[13]) Een repertorium van alle uitleveringstractaten na 1815 is te vinden bij Von Martitz. „Internationale Rechtshilfe in Strafsachen", alwaar ook de verschillende buitenlandse wetten betreffende uitlevering zijn verzameld.

[14]) Deze wet trad in de plaats van de uitleveringsbepalingen in de wet van 13 Augustus 1849, Staatsblad 39.

[15]) Voor Curaçao is deze materie geregeld in het „Curaçaos Uitleveringsbesluit 1926" (Publicatieblad 1926, no. 61), vrijwel gelijkvormig aan de Wet van 1875.

[16]) Indien degene, wiens uitlevering werd verzocht, zich op het grondgebied van Curaçao bevindt, treedt als zodanig op het Hof van Justitie in Curaçao, op requisitoir van den Procureur-Generaal bij dat College.

[17]) Bijvoorbeeld de omstandigheid, dat de man hier te lande wordt vervolgd ter zake van het geïncrimineerde feit.

[18]) Het verzoek bevatte niet het woord „extradition", doch de woorden „to hand over". In feite was het niettemin een verzoek om uitlevering.

[19]) Terminologie ontleend aan artikel 227 van het Vredesverdrag van Versailles.

[20]) Uitzetting is geen internationale rechtshulp, maar nationale administratief-rechtelijke veiligheidsmaatregel.

zeer begrenzend, en het uitleveringsrecht is zodanig formeel, dat oorlogsmisdadigers, die naar neutrale landen vluchten, zich in vele gevallen veilig kunnen stellen.

De remedie tegen dit euvel te vinden is intussen niet eenvoudig. Het gehele internationale uitleveringsrecht wijzigen, is onmogelijk. Elk van de Verenigde Naties heeft met elk van de neutralen haar eigen uitleveringstractaat wederzijds gebaseerd op nationale wetgevingen. Tractaten, waarbij een groot aantal Staten is aangesloten, worden niet zo eenvoudig gewijzigd.

Mogelijk is natuurlijk, dat bij de neutralen erop wordt aangedrongen, dat, zo het uitleveringsrecht tekort mocht schieten, zij aan niet-onderdanen geen asyl zullen verstrekken, doch gebruik zullen maken van hun recht tot uitzetting. Zodra dan de misdadiger in een ander neutraal land aankomt, kan ieder van de Verenigde Naties, opnieuw in dat land trachten, uitlevering of uitzetting te verkrijgen.

Het spreekt voor zichzelf, dat het op goed geluk voortjagen van oorlogsmisdadigers over neutraal territoir een pover lapmiddel is, toepassing kan rechtens niet worden geëist. Toegepast is het resultaat twijfelachtig. Wel zou in deze een gelukkige omstandigheid zijn, dat de meeste, zo niet alle neutralen, omringd zullen zijn door het territoir van de Verenigde Naties dan wel door Geallieerden bezet gebied.

Men hoort wel zeggen: Bedreig dan de neutralen met blokkade, tariefmuren, bemoeilijking van hun handel en bevoorrading, hun daarbij te kennen gevende, dat hun houding als onvriendelijk zal worden aangemerkt, indien zij niet oorlogsmisdadigers uitleveren, ongeacht de vereisten daartoe in hun eigen wetgeving. Dat een dergelijk machtsmisbruik uiteraard verwerpelijk is, behoeft geen betoog.

Een zeer interessante suggestie wordt in deze gepropageerd door den Voorzitter van het „Committee of War Crimes" te Londen, Marcel de Baer [21]); de hoofdzaken volgen hieronder:

Met de neutralen ware een overeenkomst aan te gaan op het punt van oorlogsmisdaden, waarbij voor berechting van deze klasse misdrijven een geheel nieuw en apart soort internationale rechtshulp in het leven wordt geroepen, die naast de uitlevering een zelfstandige plaats zal innemen. De Baer spreekt van „delivery". Om alle verwarring met „uitlevering" en „uitzetting" te voorkomen, wordt hieronder gesproken van „afstand" van oorlogsmisdadigers.

De Baer is van oordeel, dat, zo de afstand niet zal worden aangevraagd door een van de Verenigde Naties, doch door een internationaal orgaan als bijvoorbeeld de „Commission for the Investigation of War Crimes", en bepaalde garanties, zoals daar zijn openbare behandeling van het proces, volledige inlichtingen aan de Staat, die de afstand deed, en dergelijke, zullen worden verstrekt, de neutralen wellicht in principe niet onwillig zullen zijn, tot dergelijke tractaten toe te treden.

De te sluiten tractaten moeten een lijst bevatten van oorlogsmisdaden, waarvoor afstand kan geschieden op de navolgende voorwaarden:

1) dat afstand een zuiver administratieve maatregel is, die niet alleen geldt ingeval het betrokken misdrijf is gepleegd op het territoir van de Staat, ten behoeve waarvan de aanvrage wordt gedaan, maar ook in geval het daarbuiten is gepleegd door onderdanen van deze Staat, zijn eigendommen of die van zijn onderdanen [22]);

2) dat de internationale gewoonte „politieke" misdadigers niet te overhandigen aan de buitenlandse Justitie, ten aanzien van afstand niet zal worden gevolgd;

3) dat verjaring volgens de nationale Wet geen bezwaar tegen afstand zal vormen [23]);

4) dat de omstandigheid, dat het betrokken misdrijf met de dood strafbaar is, geen reden mag zijn, afstand te weigeren;

5) dat de omstandigheid, dat de opgeëiste het misdrijf zou hebben gepleegd op grond van een bevel van zijn meerderen, geen reden mag zijn, afstand te weigeren.

Tot zover het plan, dat door De Baer wordt voorgestaan.

Het wil voorkomen, dat inderdaad de beste aanvulling van het bestaande recht moet worden gezocht in een soort „afstand" van oorlogsmisdadigers, naast de uitlevering.

De Verenigde Naties, die over en weer een overdracht van oorlogsmisdadigers, los van het uitleveringsrecht schijnen te overwegen, leggen daarmede mede de beginselen vast, krachtens welke „afstands"-tractaten kunnen worden gesloten. Principieel zal tussen de inter-geallieerde overdracht en de „afstand" weinig verschil zijn.

De formulering van de afstandsvoorwaarden door De Baer is wel zeer simplistisch en casuïstisch opgezet.

Wanneer men evenwel zal uitgaan van de formulering, zoals deze zal worden gebezigd in de inter-geallieerde overdrachtstractaten, is het „afstands"-plan — aangenomen, dat de neutralen medewerken — waarschijnlijk wel voor verwezenlijking vatbaar; in ieder geval is het tot dusverre — en de tijd dringt! — de beste suggestie.

* * *

En hiermede is behandeling gegeven aan alle drie groepen oorlogsmisdadigers te weten:

a) hen, die zich bevinden op vreemd territoir van een der Verenigde Naties;

b) hen, die zich bevinden op territoir van den verslagen vijand;

c) hen, die zich bevinden op neutraal territoir.

Uit het bovenstaande blijkt wel, dat de Regeringen van de Verenigde Naties vast besloten zijn, toe te zien, dat het ditmaal met de berechting van oorlogsmisdadigers bittere ernst zal zijn. Dit werd trouwens toegezegd, zowel door Hare Majesteit de Koningin als door andere geallieerde Staatshoofden [24]).

De ingestelde Commissies zijn aan het werk; lijsten van oorlogsmisdadigers worden opgemaakt en internationale onderhandelingen gevoerd.

Het schuim van de menselijke samenleving zal, wanneer het uur der vergelding daar is, voor zijn Rechter verschijnen.

Om tegen zichzelf in al zijn gestrengheid het „suum cuique" [25]) toegepast te zien.

[21]) t.a.p.

[22]) Hier wordt blijkbaar aan het beschermingsstelsel gedacht.

[23]) In ons recht is dit een bezwaar tegen uitlevering.

[24]) Hoe geheel anders is thans de geest dan na de vorige wereldoorlog, toen het zelfs voorkwam, dat de U-boot-luitenant Kiesewetter, die het Britse hospitaalschip „Glenart Castle" tot zinken had gebracht, in October 1919 uit de Londense Tower werd vrijgelaten, en ongehinderd naar Kiel terugkeerde, hoewel zijn schuld vaststond.

[25]) „Ieder het zijne".

Buitenland.

NACHTELIJKE LUCHTAANVALLEN.

Als volgt luidt een communiqué van het Britse Ministerie van Luchtvaart: „In de afgelopen nacht hebben Mosquito's van het Bommenwerperscommando doelen in Keulen aangevallen. Een onzer vliegtuigen wordt vermist." (Londen, (AP) 18.4).

AANVAL OP FRANSE KUST

Als volgt luidt een communiqué van de Noordamerikaanse strategische luchtmacht:

„B-24 Liberators van de 8e luchtmacht, geëscorteerd door P-47 Thunderbolts vielen hedenmiddag militaire installaties in het gebied van Pas de Calais in Frankrijk aan zonder enig Duits vliegtuig te ontmoeten. Men vloog door een licht afweervuur. Alle vliegtuigen keerden veilig terug" (Londen, (AP) 17.4.

SECRETARIS FASCISTISCHE HOGE RAAD NAAR ZWITSERLAND ONTVLUCHT.

De Zwitserse radio meldt, dat Giuseppe Bastianini, secretaris van de Hoge Raad van de fascistische beweging in Italië die op 10 Januari te Verona ter dood veroordeeld was, naar Zwitserland heeft weten te vluchten. Bastianini was vergezeld van zijn zoon Lucio. Zwitserland heeft hem asyl verleend, omdat hij vroeger gezant van Italië aan het Hof van Sint Jacobus was. Bastianini is eveneens gezant te Warszawa geweest. In de nacht van 11 April wist hij Zwitserland binnen te komen.

DE STRIJD DER PARTIJGENOTEN.

Het communiqué van Tito deelde mede, dat hernieuwde Duitse pogingen om de Partijgenoten uit de weg te ruimen felle gevechten hebben doen ontstaan in het Oosten van Bosnië, Sanjak en Montenegro. De nazies gebruiken „grote strijdkrachten" en ondervinden een hardnekkig verzet nabij Zvornik, terwijl in Montenegro en Sanjak zij hevig aanvallen met hulp van de Tsjetniks van Mihailovitsj en Albanese Quislings. „In hevigheid toenemende gevechten" worden gerapporteerd in alle andere sectoren en de Duitsers zouden 200 doden en 400 gewonden verloren hebben in en gevecht met de 1e divisie der Partijgenoten aan het front van Mrkonjiegrad in het Westen van Bosnië. (Londen, (AP) 18.4).

IN DE STILLE OCEAAN.

Zowel de lucht- als grondstrijdkrachten melden nieuwe successen in de offensieven tegen de Japanse bases op de kust van Nieuw Guinea. MacArthurs communiqué sprak van een hevige bombardementsaanval op Hollandia (Nederlands Nieuw Guinea) waar vliegvelden bestookt werden en installaties, opslagplaatsen en steigers in lichterlaaie werden gezet. De aanval van Zondag was de laatste in de reeks welke erop gericht is deze basis buiten gevecht te stellen. Australische grondtroepen, die Bogadjim veroverden op 13 April vorderden 3 kilometer langs de weg van 28 kilometer, welke in Noordelijke richting leidt naar Madang, zonder verzet van den vijand te ondervinden. Het Hoofdkwartier zeide, dat de Japanners blijkbaar het gebied ontruimen. Dag en nacht verschenen de bommenwerpers boven de kust van Pogia (ten Noorden van Madang) tot het eiland Wadke (ten Westen van Hollandia). Vijandelijke vliegvelden, kanonstellingen, pakhuizen en schepen worden bestookt. Twee kustvaartuigen werden vernield, een te Vanimo en een ander ten Westen van Aitape. Middelzware Mitchells troffen het vijandelijke vliegveld te Koepang op Nederlands Timor met 23 ton bommen. Gevechtsvliegtuigen vernielden 3 Japanse kustvaartuigen en beschadigden er nog 2 in aanvallen nabij het eiland Roti ten Zuid-Westen van Timor. Bommenwerpers en gevechtsvliegtuigen troffen de vliegvelden en voorraad-installaties van Rabaul met 84 ton springstoffen en bombardeerden het vliegveld van Kavieng. Liberator zware bommenwerpers uit de Salomons Archipel kwamen Zondagavond boven Truk om opslagplaatsen op het eiland Dublon in brand te zetten. Truk was ook het doel van Liberators uit het Centrale deel van de Stille Oceaan in een aanval, welke Zondag vóór het aanbreken van de dageraad werd uitgevoerd. De aanvallers wierpen 38 ton springstoffen op de eilanden Dublon, Fefan en Moen, waardoor ontploffingen en branden veroorzaakt werden. (Geallieerd Hoofdkwartier in het Zuidwestelijk deel van de Stille Oceaan. (AP) 18.4).

ADMIRAAL LAYTON OVER CEYLON.

Admiraal Sir Geoffrey Layton, Bevelhebber op Ceylon, zeide op een persconferentie:

„De overbrenging van het Hoofdkwartier in Zuid-Oost Azië naar Ceylon merkt een nieuwe phase in de organisatie van een offensief op grote schaal tegen de Japanners. Uiteindelijk kunnen wij verwachten, dat de Geallieerde Opperbevelhebber zijn Hoofdkwartier naar bezet gebied zal overbrengen.

Doch terwijl hij hier is zal Ceylon het object worden van de aandacht van de wereld in een mate die tevoren niet bekend was. Gedurende deze phase, welke pas begint, zal Ceylons grootste inspanning nodig zijn" (Colombo, Ceylon, (AP) 17.4).

BEKENDMAKING VAN DE MARINE.

„Liberators van de 7e legerluchtmacht hebben 38 ton bommen geworpen op de eilanden Dublon, Fefan en Moen in de Truk-atol vóór het aanbreken van de dageraad op 16 April. Er werden branden en ontploffingen gezien. Een vijandelijk vliegtuig in de lucht poogde onze vliegtuigen niet te onderscheppen. Twee Liberators van deze strijdmacht bombardeerden de stad en het vliegveld op het eiland Ponape. De eilanden Pakin, Ulul en Ant werden op 15 April gebombardeerd door afzonderlijke patrouille-vliegtuigen van de marine-luchtmacht. De vijandelijke atollen in de Marshall-groep werden op 15 April gebombardeerd en beschoten door Mitchells van de 7e leger-luchtmacht, Ventura patrouille-vliegtuigen van de marine-luchtmacht. Dauntless duikbommenwerpers en Corsair gevechtsvliegtuigen van de 4e luchtmacht der mariniers en Hellcat gevechtsvliegtuigen van de marine. Kanonstellingen en barakken werden gebombardeerd en op een doel werden twee kleine vaartuigen beschoten" (Washington, (AP) 17.4).

VERTREK NAAR HET NOORDEN?

De radio van Rome citeerde zonder enige uitleg een bekendmaking van den Fascistischen Commissaris van Vervoer, dat „vertrekken naar het Noorden zullen plaats vinden" en dat „soldaten en allen die uit Rome wensen te vertrekken" om inlichtingen moeten vragen bij zijn kantoor. De uitzending welke door de luisterdiensten der Noordamerikaanse regering werd opgevangen, liet niet doorschemeren of een militaire ontruiming van de hoofdstad verwacht kan worden of dat deze bekendmaking enig verband houdt met een hernieuwde overweging van de status van Rome (New York, (AP) 17.4).

BADOGLIO CONFEREERT.

In conferenties met de politieke leiders tracht Maarschalk Badoglio een vergroot oorlogscabinet te vormen. Een zegsman zeide, dat de vorming van het cabinet waarschijnlijk morgen (Dinsdag) zal worden bekend gemaakt en een lid van elk der zes politieke partijen zal omvatten. Benedetto Croce en Graaf Carlo Sforza zullen waarschijnlijk ook zitting hebben in het cabinet als Ministers zonder portefeuille.

De zegsman zeide, dat Badoglio van de „Bevrijdingsraad" een verklaring zal eisen, dat men instemt met een Constitutionele Vergadering aan het einde van de krijg waardoor het Italiaanse volk in staat zal worden gestemd een andere regeringsvorm te ontwerpen.

Het oude cabinet heeft de weg geplaveid voor een nieuw door zijn ontslag aan te bieden aan den Koning. Deze deed dit onmiddellijk en vroeg Badoglio een regering te vormen, welke voor allen aanvaardbaar is. Croce behoorde tot de politieke leiders met wien Badoglio confereerde (Zetel van de Italiaanse regering, (AP) 17.4).

FINLAND VERWERPT RUSSISCHE VOORWAARDEN.

Vernomen wordt, dat Finland Ruslands eisen voor een vrede verworpen heeft in een nota aan Moskou, doch de deur heeft opengelaten voor verdere onderhandelingen (Londen, (AP) 17.4).

OVERSTROMING.

De radio van Boedapest deelde mede, dat een gestadige regenval de Donau heeft doen overstromen zodat de lagere kaden van Boedapest onder water staan. Ook zijn boerderijen en provincies ondergelopen (New York, (AP) 17.4).

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie.)

Naar aanleiding van het Ingezonden stuk van Piet van den Klundert van Aruba, ontlenen wij aan een ander lang ingezonden stuk o.a.:

Hoe komt het toch, dat van den Klundert zo'n vijand is van den Amerikaan, onzen bondgenoot? Is het misschien omdat hij inziet, dat de Amerikanen van het moment af, dat zij voet aan wal zetten op Aruba, en ook in Suriname er dadelijk Welvaart en bloei kwamen, niet omdat ze met „cultuur" kwamen, maar omdat ze er Kapitaal brachten en goede bestaansmogelijkheden schepten voor duizenden Nederlanders. Ze namen de plichten over van Nederland, en op Bonaire bijv. waar ze nog geen „invasie" deden, leven de mensen er nog zoals ze voor 100 jaar geleden ook leefden. Als U schrijft over slaven van vreemde cultuur, dan zou ik U willen vragen mij eerst de 300 jaren Nederlandse cultuur te wijzen op Aruba. Na 300 jaren bezitten we hier niet eens een bibliotheek, is Mulo onderwijs een gift van slechts enkele jaren, en moeten de kinderen soms nog 40 kilometers afleggen om er gebruik van te kunnen maken, spreekt en verstaat de doorsnee Arubaan beter Spaans of Engels dan het Nederlands. Kennen ze geen Nederlandse of Europese muziek, maar wel de Zuidamerikaanse zowel de Noordamerikaanse, is er niet eens een fatsoenlijk nieuwsblad dat hier in het Nederlands verschijnt, maar wel Engelse of Spaans-Papiamentse bladen. Zagen we voor het eerst een vertegenwoordigster van het Huis van Oranje, verkeert de hygiëne in statu-nascendi, zien ze in den „macamba" nog steeds niet den volksgenoot, maar slechts een vreemde die over hen heerst, en waren het niet die verschrikkelijke Amerikanen, dan twijfelde ik er aan of Aruba vandaag een Lago bezat, met al zijn grote voordelen voor Aruba, zowel economisch als sociaal. Ook wil ik U wijzen op de prachtige technische opleiding, die in de eerste plaats de Arubaanse jongens genieten bij de Lago, waarover Zijne Excellentie zulke waarderende woorden sprak. Het lag niet in mijn bedoeling critiek te oefenen over het ontbreken der Nederlandse cultuur op Aruba, maar ik wilde slechts wijzen op daden en tastbare resultaten die de Amerikanen hier bereikt hebben, zodat wij niet kunnen spreken van „bluf", zoals onze Heer van den Klundert.

In Suriname is de toestand precies eender, want het waren ook de Amerikanen met hun dollars die onze bauxite mijnen ontgonnen, en ons vele jaren hielpen een sluitende begroting te verkrijgen, want nu ze kennen hebben gegeven, dat zij de ontginning gaan beperken, vragen wij ons uiterst bezorgd af, wat er nu van ons worden zal, aangezien wij vooral thans niet mogen en kunnen rekenen op de hulp van Nederland. Dat er in Suriname echter gelukkig wel een Nederlands Cultuur Centrum bestaat, hebben we te danken aan het feit, dat de vroegere kolonisten hun zonen naar Nederland stuurden voor opleiding, en zij dan terugkeerden en er Cultuur stichtten enz. Wie denkt U dat Nederland straks zal ontrukken aan de Hunnen? Wie zal ons Nederlands Oost Indië teruggeven, na de Japanse overheersing? Wie heeft Engeland gered van een wisse ondergang? Is het niet het Amerikaanse volk en het Amerikaanse geld? Weet U dan niet dat de Amerikaanse soldaten op verzoek van onze Regering de bescherming van Suriname en Curaçao tijdelijk op zich namen? Zijn het niet hun vliegtuigen en Piloten die waken over ons leven tegen brute duikbootaanvallen?

Zijn het niet de Amerikaanse fabrieken die de wapenen smeden die wij Nederlanders nu en in de toekomst zullen gebruiken om ons Volk straks te hulpe te komen? Zijn het ook niet hun fabrieken die ons heden voedsel verschaffen, en straks uitgehongerd Europa zullen moeten voeden? Verdient het volk en hun Grote Leiders niet de dank van vrijwel de gehele beschaafde wereld? Ik zou zo kunnen voortgaan, maar hoop U genoeg voorbeelden te hebben gegeven om U tot bezinning te brengen, en de arbeid van de Amerikanen hier en elders niet langer te bezien in het licht van de Duitse verwoestingen in Nederland.

U wenst Aruba te redden van zijn ondergang, laat mij U verzekeren, dat er hier welvaart en tevredenheid heerst tegenover Nederland, Oranje, Venezuela, Amerika, Columbia en nog vele andere landen die de goede nabuurpolitiek nastreven.

Laten wij echter allen ons handen samen spannen om Nederland te redden van zijn ondergang, en U kunt er op rekenen, dat ook de Arubanen zullen medewerken, zoals ze het trouwens nu reeds doen.

Tot slot wens ik U te vertellen dat ik de overtuiging heb, dat de Arubaan geen Would-be Amerikaan, noch minder een Imitatie Europeaan is, want geen van beiden wenst hij te zijn. Hij is Arubaan en dat blijft hij.

J. R. A. Simoons.

— **De radio van Rome zelde, dat felle gevechten plaats vinden in Montenegro en dat de verliezen van de Partijgenoten worden geschat op 400 doden en 500 gewonden.**

Curaçao.

CARLO LITEN IN ASIENTO.

Gisteravond is de Belgische voordrachtskunstenaar Carlo Liten de gast geweest van de club Asiento op de Isla. De Heer Liten was vergezeld van den Directeur van het Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling, Dr. W. J. Goslinga. De Heer J. Haayen leidde den declamator in en wees in zijn inleidingswoord op de banden tussen de verschillende Lage Landen, die thans door Litens optreden hier weer opnieuw worden beklemtoond.

Een recensie te geven van Carlo Litens voordrachtskunst is niet meer nodig na de verschillende malen, dat hij te Willemstad is opgetreden voor scholen, clubs, bij particulieren en in Roxy. Vooral de fabels van La Fontaine bleken grote bijval te oogsten onder het Isla-publiek. Ook Le Buffet sloeg blijkens het handgeklap zeer in.

De Heer P. Pons droeg vervolgens enkele Vlaamse gedichten voor, o.a. De Vlaamse Leeuw. De Heer P. Grunstra vergaste de aanwezigen op een pianosolo van Joachim Turina „Chez le cordonnier", waarvoor de aanwezigen blijkens het applaus zeer dankbaar waren. Na de pauze beëindigde Carlo Liten zijn voordracht met enkele reeds bekend geworden nummers, o.a. Le drapeau belge.

1000 GLD. VOOR BELGISCHE RODE KRUIS.

Men deelt ons mede dat dank zij de medewerking van de Curaçaose Kunstkring, de netto-opbrengst van 1000 gld. behaald werd op de Belgische avond verleden week in Roxy.

Carlo Liten is vandaag vergezeld van Dr. W. J. Goslinga, naar het gebiedsdeel Aruba vertrokken. Vermoedelijk eind dezer week, of anders begin volgende week, zal de Heer Liten terugkeren naar Curaçao, waar hij naar alle waarschijnlijkheid nog zal optreden in de Club de Gezelligheid en de Surinaamse club J.P.F.

DE HEER DESERTINE IN HAITI.

Op de dag, dat de Heer en Mevrouw Elias Haïti verlieten, arriveerden daar Dr. Adolphe J. W. M. Desertine en echtgenote om er hun vacantie door te brengen. Het blad „Haïti-Journal" merkt op, dat Haïti den Curaçaoënaars begint te interesseren.

DE HAITIAANSE VOETBALLERS.

Gistermorgen omstreeks 11 uur zijn de Haïtiaanse voetballers per K.L.M.-vliegtuig op het vliegveld Bowen van Port au Prince aangekomen. Het was een drukte van belang, niettegenstaande het verlies dat zij hier geleden hebben. Vooral waren vele familieleden aanwezig om de jongelui te verwelkomen.

Wij vernemen nog uit Haïti, dat het gehele land practisch in rouw was na de grote nederlaag tegen het Curaçaose elftal. De vreemdste verhalen deden de ronde, maar algemeen werd gezegd, dat drie der Curaçaose doelpunten eigenlijk ongeldig waren, omdat de spelers in buitenspel-positie stonden.

Uit de Haïtiaanse dagbladen blijkt ook, dat de radiostations van Cuba en Panama grote aandacht hebben besteed aan het tournooi op Curaçao en dat zij veel gebruik maakten van de verslagen van den Haïtiaansen journalist Yvan Désinor, die een dezer dagen Curaçao zal verlaten.

De bladen zijn ook opgetogen over de hartelijke ontvangst, welke den Haïtiaansen spelers op Curaçao ten deel viel en de sympathieke houding van het Curaçaose publiek.

Op doorreis met de financiële commissie naar Londen heeft consul-generaal Ernesto C. Martijn de pers ontvangen, waarbij hij enkele mededelingen deed omtrent de ontvangst der spelers op Curaçao. De Heer Martijn vertelde hoe populair de Haïtiaanse gasten op Curaçao waren en dat het Haïtiaanse elftal bekend stond onder de naam „Gentlemen team."

JONGEMAN VERDRONKEN.

Vannacht is de elfjarige jongeman Victor Isidor Francisco uit Santa Cruz op zee ten gevolge van de hevige deining te water geraakt. De jongeman kon aan land gebracht worden, doch helaas bleken de levensgeesten toen reeds geweken.

HET NIEUWE CUROMBESTUUR.

Tijdens de vergadering van de Curom, die gisteravond gehouden werd, werden de bestuursfuncties als volgt verdeeld: F. Visser, voorzitter: Dr. W. J. Goslinga, vice-voorzitter, Mr. L. A. L. Weeber, secretaris; B. van Rees, penningmeester; Mr. J.J.A. Eliis, rechtsgeleerd raadsman; W. J. H. van Wees, redactie Curomgids; Dr. W. W. de Regt en R.F. Kutsch Loyenga, commissarissen.

25-JARIG JUBILEUM.

Gisteren vierde de Heer Romans M. Ignacio het feit, dat hij 25 jaar geleden zijn intrede deed in de Coöperatieve Vereniging en Nijverheid als leerling bij de alpargatas-industrie. Na ongeveer een jaar werd hij reeds tot klerk benoemd. Vervolgens was hij werkzaam op het hoofdkantoor, waarna hij zijn krachten wijdde aan het filiaal op Berg Altena en ten slotte werd hij beheerder van de filiaal in Punda. Waar de Heer Ignacio zijn krachten aan besteedde, daar begon het te bloeien. Zijn activiteit en gelijkmoedigheid van karakter maakten hem bemind bij klanten en medewerkers.

In intieme kring werd hij gisteren gehuldigd. De Directeur, de Heer I. I. Cardozo prees hem uitbundig en schetste in het kort zijn levensloop, waaruit duidelijk des Heren Ignacio's qualiteiten bleken. De geestelijk adviseur huldigde hem vooral ook als een uitstekend echtgenoot en vader.

Nog enkele medewerkers spraken, waaronder A. Fraay en E. Imperator en J. Willems. De erewijn werd geschonken en geruime tijd bleef men nog bijeen.

De Vereniging schonk den jubilaris een enveloppe met inhoud.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Verlof: P. Nahar, kommies der belastingen 2e klasse alhier, 14 dagen vrijstelling van dienst en in aansluiting daaraan 5 maanden binnenlands verlof wegens langdurige en onafgebroken dienst, met vergunning deze tijd geheel of gedeeltelijk in Suriname door te brengen, ingang 7 Mei 1944; E. J. Rozendal, Hoofdcommies ten kantore van den Koloniaal Ontvanger alhier, 4 weken vrijstelling van dienst en in aansluiting daarop 3 maanden binnenlands verlof wegens langdurige onafgebroken dienst, met vergunning dit verlof geheel of gedeeltelijk in het buitenland door te brengen; A. Thiel, schrijver bij de Landsradiodienst op Aruba, 4 weken vrijstelling van dienst, met vergunning deze vrijstelling van dienst geheel of geheel op Curaçao door te brengen; B. A. Bitter, gouvernementslandbouwkundige alhier, 6 weken buitengewoon buitenlands verlof en in aansluiting daaraan 1 week vrijstelling van dienst, met vergunning dit verlof en deze vrijstelling van dienst, in Colombia door te brengen, ingang 1 Mei 1944.

Bevordering: J. Bouma en F. Loonstra, technisch assistenten bij Openbare Werken, respectievelijk op Curaçao en Aruba, tot technisch-ambtenaar bij Openbare Werken: P. J. Cratz, veldwachter, tot opziener der veldwacht in Curaçao, bij keuze.

Benoeming: Voor het zittingsjaar 1944—1945 zijn benoemd tot Voorzitter van de Staten van Curaçao, J. H. Sprockel, thans Voorzitter van de Staten van Curaçao, en tot Onder-Voorzitter van de Staten van Curaçao S. A. Senior: W. P. Maal, tot lid van de Staten van Curaçao: David Capriles tot lid van de Raad van Toezicht op de Koloniale Postspaarbank: R. A. Damberg tot tijdelijk veldwachter alhier.

Werkzaamstelling: Mejuffrouw M. C. Dip, bij de Militaire Censuurdienst alhier; Mejuffrouw V. de Windt, op het Departement van Openbare Werken, alhier.

Waarneming: I. Bouwman, commies ten kantore van den Koloniaal Ontvanger alhier, is ontheven uit de functie van Sub-Ontvanger der boete- en transactiegelden tevens Kasbeheerder van de Vreemdelingendienst en belast met de werkzaamheden van kassier ten kantore van den Koloniaal Ontvanger; J. R. van Geffen, adjunct-commies ten kantore van den Koloniaal Ontvanger der boete- en transactiegelden tevens Kasbeheerder van de Vreemdelingendienst.

Overplaatsing: R. Lopez-Henriquez, tijdelijk schrijver ten kantore van de Gouvernements-Accountantsdienst naar het kantoor van den Koloniaal Ontvanger alhier.

In activiteit hersteld: A. P. Loewenthal tijdelijk adjunct-commies en werkzaam gesteld ter Inspectie der Belastingen alhier.

Eervol ontslag aan: Mevrouw M. M. J. Oostvriesland-Chocolaad, tijdelijk onderwijzeres 4e klasse aan de filiaal van de Emmaschool voor G.L.O.B. alhier, op haar verzoek, ingang 16 April 1944.

Bouwcommissie op Curaçao: Eervol ontslag aan: H. E. Kiès, als lid en voorzitter onder dankbetuiging voor de als zodanig bewezen diensten. Benoemd: W. F. G. Mensing en Jossy Capriles tot leden.

De Gouvernements-Secretaris,
C. F. Gronemeijer.

Na bijwoning van de Paasdiensten in de St. Paulus Cathedraal te Londen verlaten enkele Noordamerikanen de beroemde kerk. Het zijn v.l.n.r.: Corporaal Charles T. Brady van het Corps mariniers, Sergeant Frederick J. North van het leger, Wac Elma Harrison en zeeman Wyatte Deale. De koepel van de cathedraal rijst omhoog op de achtergrond. Deze foto werd uit Londen naar New York getelegrafeerd.

HET CONCILIE VAN TRENTE EN „DE NIEUWE WERELD"

Er wordt verteld, dat de Franse politicus Briand zo weinig ontwikkeld was, dat toen eens in de kamer iemand sprak over het concilie van Trente, hij het woord vroeg en wilde weten welke „dertig" toch wel bedoeld waren door den spreker.

U zult het beter weten dan Briand, doch het zou min of meer toeval zijn zo u ook te binnen was gevallen, dat het volgend jaar het vierde eeuwfeest van dat concilie gevierd wordt.

Gezien nu de gewoonte van het mensdom om eeuwfeesten te vieren kunnen er het volgende jaar weer heel wat publicaties over Trente verwacht worden.

Het meerendeel van die publicaties zal wel in het licht stellen de enorme betekenis van dit concilie voor, we kunnen wel zeggen, heel het verdere verloop van de geestelijke geschiedenis van Europa. Door een dergelijke hervorming in hoofd en leden te plaatsen tegenover wat wij noemen de misvorming van Luther is er een ontzettend grote invloed uitgegaan op het geestelijke leven van de mensen van die dagen.

We hopen echter dat er ook een historicus zal gevonden worden die een andere quaestie zal opwerpen en wel deze: In het jaar 1492 ontdekte Columbus de „nieuwe wereld" Deze ontdekking moet ook de concilievaders, die een vijftig jaar daarna bijeen kwamen, bezig gehouden.

De vraag is nu **„Hebben de concilievaders zich de toekomst van de nieuwe wereld voor ogen gesteld en maatregelen getroffen in verband daarmee?"**

Natuurlijk zijn sommige maatregelen van Trente ook in Amerika doorgevoerd en hadden daar ook een goed gevolg, we denken b.v. aan de maatregelen om jaarlijks een synode te houden, een maatregel die volgens J. Lloyd Mecham in zijn boek „Church and States in Latin America" door de Koningen van Spanje uit kracht van hun patronaatsrecht in Amerika bevolen werd; doch zijn er speciale maatregelen getroffen in verband met Amerika?

Amerika moet wel besproken zijn. Er zijn ook wel sporen daarvan bekend—Toen b.v. de quaestie van de huwelijksvorm besproken werd en theologen als Laynez S.J. de geldigheid van deze of die vorm theoretisch in beschouwing nam, kwam de generaal van de Paters Franciscanen Zamorra met de heel nuchtere opmerking dat hij uit Nieuw Spanje de mededeling ontvangen had, dat de **mogelijkheid van het sluiten der** zg. clandestiene huwelijken, voor sommige kolonisten een aanleiding was geweest om verschillende malen in het huwelijk te treden. Bij het beroemde decreet „Tametsi" werd dan ook de geheime vorm absoluut afgeschaft.

Zo zullen er meer maatregelen geweest zijn, die werden ingegeven door de toestanden, of van wege de toekomst van Amerika.

Bovendien waren er in Trente mensen die de nieuwe wereld goed hebben moeten kennen. Zo was er aanwezig een Johannes Bernardus Diaz, toegevoegd lid aan de raad voor Indië in Spanje, verder b.v. een zekere Franciscus Bonadies, hieronymiet, bisschop van Carthagena in Columbia van 1541. De toestand in Europa hield de gemoederen bezig en toch het verre Amerika moet ook in hun gedachten geweest zijn. We hopen dat iemand dit nog eens in het licht zal plaatsen.

Laatste Nieuws.

— **Vijandelijke** uitvallen aan de fronten van het 8e en 5e leger in Italië werden afgeslagen. De Geallieerde patrouilles zijn actief aan alle fronten. Het communiqué van de luchtmacht maakt melding van aanvallen op Beograd, waar de rangeerterreinen werden bestookt. Ook werden in het gebied van Beograd de vliegtuigfabrieken van Rogzarski en Ikarus aangevallen alsook het vliegveld Zemu. Gisteren werden ook de rangeerterreinen te Sofia gebombardeerd en de rangeerterreinen te Plovdiv. In Italië zelf werden spoorbruggen, motorvoertuigen, kanonstellingen en rangeerterreinen aangevallen.

— **De Duitse** radio waarschuwde om 13 uur (Londense tijd), dat vijandelijke formaties het Noordwestelijk deel van Duitsland naderden.

— **Volgens een spoedtelegram,** dat enigszins verminkt is overgekomen, heeft de Noordamerikaanse Secretaris van Marine Frank Knox bekend gemaakt, dat de invasie van een deel der Koerileneilanden tegemoet kan worden gezien.

—**Het Hoofdkwartier** van Mountbatten meldt, dat Noordamerikaanse bommenwerpers de Japanse scheepvaart te Port Blair in de Adaman-eilanden hebben aangevallen op 15 April.

„De Bovenwindsche Stemmen"

THE ROYAL VISIT.

The big event of the year — perhaps the greatest in the history of Sint Maarten — has been the coming of Princess Juliana for a brief visit. Short as was the stay of Her Royal Highness there has been nothing to compare with it within the memory of the oldest inhabitants. Everybody, citizens and foreigners, rich and poor, lived on the tip-toe of expectancy for days before the appointed day; and when March 4th dawned the interest and excitement became intense, culminating in a wave of popular feeling the like of which we have never before witnessed in the island.

Her Royal Highness was met at the Air-base by the Gezaghebber and representatives of both the official and non-official sections of the community, and the party (which included the Governor of Curaçao) was escorted to Philipsburg. The town was bright with flags and other emblems and devices expressive of loyalty and devotion to the Kingdom and the Royal House. Not only had practically the entire Dutch population gathered in the town, but large numbers from the French side, and from the neighbouring island, Saba, St. Eustatius, St. Kitts and Anguilla had come to share with us in our rejoicing. And everybody was happy and gay.

Near the Hospital the Princess and party left their cars and walked the remaining part of the journey to the pasagrahan which had been made ready for the Princess' residence during the fourteen hours she spent in St. Maarten. Gathered in front of this modest (but henceforth proud) Rest House about 400 children sang National and patriotic songs, and the leading scholars from the several schools presented bouquets. The Princess in a gracious and charming manner expressed her own pleasure in being able to visit St. Maarten, and undoubtedly appreciated the warm welcome given her.

Opportunity was afforded many of the citizens to be presented to Her Royal Highness at the Reception afterwards. And without doubt that privilege will always remain as precious memory. Late in the afternoon the Princess was driven around the town and its neighbourhood. We had been made to believe that this would have given many, who had been unable to obtain a near view at any other time, the opportunity to see her. But a closed car, driven at high speed, rendered that quite impossible. This disappointment, however, did not detract from the general spirit of gladness that marked the day.

Next morning at an early hour the Princess left our shores, leaving behind a grateful, loyal people, who for many a long day will remember and talk about the wonderful time when the Princess came to see them. We trust too that the Princess will also remember with pleasure her brief stay in St. Maarten.

IN MEMORIAM.

It is with a blending of grief and thankfulness that we record in this column the passing of the Rev. Pastoor de Groen, after a very painful and lingering illness. For many years the Pastoor has been a familiar and welcome figure in the three islands of the Windward group. And for the last eight years has served as Parish Priest in St. Maarten. He has made many friends, outside his own Church as well as having earned the confidence and affection of his own flock. Many of us have enjoyed the friendship of the Pastoor, and the memory of him will always be fragrant. That his sufferings are over we thank God. For his friendly companionship we are grateful. The entire community is sensible of a great loss in his death, and will not soon forget him.

AT LAST!

It is now more than a year ago since this island was favoured with the visit of a Judge. And it is certainly not because there is no need for his presence. The best that can be said by way of excuse for this neglect is, it is not worse today than it was a half-century ago. It was a step in the right direction when for a number of years a resident Judge was appointed for these islands. But for some reason (which we must be pardoned for not grasping) that desirable practice was brought to an end. And now we must depend upon sudden, and shortlived visits, to have the legal business of these remote parts of the Colony attended to.

We are well aware that in most places the processes of the Law do not seem to be in a hurry at any time; but it may so slow as to be irritating. This is an old bone of contention, and we have got into the depressing habit of saying — „What's the use of worrying?" And yet we respectfully urge the authorities to give this important matter their most serious attention.

There is a lot more we intended to say, but we refrain — for the present, at least. Things have happened here that should bring a blush to the face of even the most case-hardened guardian of the Law.

We extend our sincere welcome to Dr. Aberson, who came to our island for the fist time, and to our old and trusted friend and ex-Gezaghebber, Mr. W. Lampe, now Officer of Justice for the Colony. Alas, this must be our farewell too; for no sooner had we got through saying „Glad to see you", but we find ourselves saying „What, going so soon?"

A MISTAKEN POLICY.

We don't want to suggest that the Government of Curaçao is to be held responsible for the foolish things we do, nor do we forget that a parental attitude to a spoiled child, though mistaken, may be kindly meant. Some few years ago the Government, in response to a lot of unreasonable whining about the heavy burden(?) of taxation, very kindly relieved the population of these islands of all share in the upkeep of their own homes. In our minds then and, more than ever, now the plea that was made and the kindly response to it, were both mischievous and fraught with danger, it was reckless and short-sighted.

What benefit has accrued to anybody? The consumer has not reaped the fraction of a cent's benefit. The solitary result (and I challenge anyone to disprove this) has been the cheapening of drunkenness. No other part of God's earth affords such opportunity to get drunk at a trivial cost. Incidentally it should be stated that even in St. Kitts (the neighbouring British island) where high duties and heavy taxes are imposed, and may fairly be termed burdensome, the prices charged for goods of all kinds are much lower than in this happy land of free and unrestricted trade. And has anybody looked into the cause of this?

Our contention is that where a people is relieved of a share (however small that share must necessarily be) in the upkeep of its local affairs, the result is laziness, lack of all enterprise, and the consequent evils. It does a people no good to be pampered, and pauperised. However little, every community should be willing to share in its own government. To think of doing anything adequate to show appreciation of what has been, and is being done by the parent Colony is of course absurd. But, however trifling, the community, as in the case an individual, should be eager to pull its weight. To lose every sherd of independence, to lose one's self-respect, is to sink to the low status of a crawling, cringing parasite. Even if our contribution is infinitesimal, it would give to the people a sense of part-interest in all that goes on. Beggars cannot expect to have a voice in the management of their own affairs. To some of us the moral decay of the life of this community is encouraged and abetted by this lazy, lackadaisical, parasitical attitude of the population towards its generous, but unwise parent.

We are aware that our words will be unwelcome in not a few quarters. All attempts to uplift the life and further the higher interests will always meet with opposition from certain sections of the population. Yet we are constrained to write as we have done, for we see no hope of arousing interest locally. That is dead as Julius Ceasar. The initiative must come from the indulgent parent when the results of its mistaken policy are understood.

As a people we have abundant cause to be grateful to Curaçao and Aruba, for much that has come to us. And we would be utterly unable to live without the Government's generosity. But, in the best interests of everybody, we repeat — save us from the degradation of feeling that we are a set of helpless, dispised suckers.

Watchman.

Gas in de Maag!

ARUBA

POLITIEBERICHTEN.

Door den zeeman J.F. werd op 6 April thuisbehorende aan boord van een te San Nicolas liggend schip, enige ruiten en onderdelen vernield van auto A-360, eigenaar A.I.V., welke auto nabij de woning van laatstgenoemde geparkeerd stond. De zeeman werd door de politie aangehouden.

Door een politiepatrouille werd op 8 April een begin van een vechtpartij tussen zeelieden in een café te San Nicolas gestopt en de vechtlustigen overgebracht naar hun schip.

9 April in de nacht constateerde een politiepatrouille dat er een scherpe gaslucht kwam uit de ice-creamfabriek van B.A. de M. Na zich toegang tot het perceel te hebben verschaft is door hen de electrische stroom afgesloten van de in werking zijnde apparaten. Eigenaar gewaarschuwd.

Door de Politie werd op 9 April den bestuurder D.H. van auto A-2024 aangehouden, daar hij zonder noodzaak over het linker weggedeelte reed. Daar hij zonder noodzaak over het houdende drank verkeerde is het verder besturen van motorrijtuigen hem voor die nacht verboden.

9 April omstreeks tien uur, in de morgen had even buiten het dorp San Nicolas op de hoofdverkeersweg een ernstig ongeval plaats. Met de vrachtwagen A-101, bestuurd door C.F.B. werden plm. 30 personen vervoerd, op weg naar een pic-nic. Bij het te snel passeren van een ander motorrijtuig is B. waarschijnlijk de macht over het stuur kwijt geraakt en reed de berm op waarna de vrachtwagen omsloeg. Hierbij werden 9 personen zodanig verwond, dat zij, na voorlopig door de snel ter plaatse aanwezige gouvernementsgeneesheer Dr. de la Fuente van Savaneta te zijn behandeld, voor verdere verpleging moesten worden opgenomen, respectievelijk in het Lagohospitaal en San Pedro Hospitaal. Op vier na waren alle overige passagiers eveneens gewond, doch konden, na door Dr. de la Fuente te zijn behandeld, huiswaarts keren. De bestuurder had slechts een schram aan het voorhoofd. Door de Politie wordt een onderzoek naar de schuldvraag ingesteld.

Door R.A. werd in de nacht van 10 April wonende aan de B. v.d. Veen Zeppenfeldtstraat te San Nicolas assistentie verzocht, daar enige personen met stenen gooiden naar zijn huis, waarin een familie-danspartij werd gehouden. De daders werden door de politie aangehouden.

ONS KONINKRIJK

BRONZEN KRUIS VAN VERDIENSTE TOEGEKEND.

Hare Majesteit de Koningin heeft het bronzen kruis van Verdienste toegekend aan den Commandant, twee officieren en twee onder-officieren van een Nederlandse duikboot, die drie vijandelijke schepen beschadigde en waarschijnlijk tot zinken bracht in Noorse wateren. Hoewel de duikboot was opgemerkt door de Duitsers werd toch een aanval gericht op drie vrachtschepen. Vervolgens moest de duikboot wegens het naderen van een der escorterende schepen onderduiken, maar de bemanning hoorde drie ontploffingen, wat wijst op het treffen van de bewuste schepen. De duikboot wist te ontkomen aan de achtervolgers en kwam veilig in een Engelse haven aan (Aneta).

DE RAMP VAN DE OVERSTROMING.

In het „Danziger Tageblatt" staat een artikel over de overstromingen in Nederland. Het blad beweert, dat waar mogelijk zoetwater in de polders werd gelaten, maar soms was men verplicht tot zeewater toevlucht te nemen en de aldus doordrenkte grond zal zijn vruchtbaarheid voor lange tijd verliezen. Gehele eilanden zullen verdwijnen als de plannen uitgevoerd worden, enkele hogere punten uitgezonderd. Volgens hetzelfde blad zijn de evacuatie-maatregelen zo goed als voltooid (Aneta).

NEDERLANDSE KUNSTSCHATTEN.

Nederlandse kunsthandelaars in Londen hebben voorgesteld, dat na de bevrijding onmiddellijk alle Duitse eigendommen in Nederland in beslag worden genomen, een lijst wordt opgemaakt van alle kunstvoorwerpen die door particulieren en handelaars aan de Duitsers verkocht zijn, alle kunstvoorwerpen, die door de Duitsers werden weggehaald weer terugkomen in Nederland, waartoe een commissie zou aangesteld worden en tenslotte voor die kunstschatten die niet teruggevonden worden gelijkwaardige Duitse kunstschatten in beslag nemen (Aneta).

Wie d'Amigoe leest. Verkwikt hart en geest.

DE HEER EN MEVROUW

MAMBRÉ - BERNABELA

geven met blijdschap kennis van de geboorte van hun dochter

MABEL ANNA.

Curaçao, 17 April 1944.

Bekendmaking.

Ter voldoening aan het gepaalde in de art. 1154 2e lid, 1156 jo. 1062 van het C.B.W. wordt hierbij door ondergeteekende Curator over de onbeheerde nalatenschap van na te melden Arthur R. Tailor

OPGEROEPEN

de erfgenamen en de schuldeischers van wijlen den Heer Arthur R. Tilor, laats gewoond hebbende op Curaçao en in leven een wasscherij gedreven hebbende in het perceel Breedestraat No. 84 Otrabanda alhier, op den 22sten Januari 1944 te Willemstad op Curaçao overleden. Tevens worden opgeroepen zij, die eenig goed aan de overledene in bewasching hebben gegeven, om hun eigendommen aan de Breedestraat No. 84 te Otrabanda te komen opeischen uiterlijk tot den 22 sten dezer maand.

Willemstad, Curacao, 15 April 1944

De Curator vd. Egon D. Baiz.

De Ruyterplein No. 1.

Openbare Verkooping.

Op Zaterdag, den 22sten April 1944, des voormiddags om 9.30 uur zullen ten kantore en ten overstaan van de notaris Ed. S. Lansberg aan de Breedestraat No. 21 boven, Willemstad alhier in het openbaar worden verkocht:

De twee thans tot een geheel vereenigd perceelen met de daarop staande huizen, gelegen in het stadsdistrict alhier, thans bij het Bevolkingsbureau genummerd van den Brandhofstraat 12, Bitterstraat 36, 38 en 40 en van Raderstraat 1,3,5 en 7, behoorende tot de nalatenschap van Mevr. de Wed. J. J. Beaujon-Quant.

De huurprijs van bovengemelde huizen bedraagt Fls. 450.— 's maands. Kijkdag Mandag den 17 den dezer van 10 tot 12 uur voormiddags.

Veilcondities liggen voor belanghebbenden ter inzage ten kantore van genoemde notaris acht dagen vóór den verkoopdag.

Curaçao, den 12 April 1944.

Journalistiek Leven in Curaçao.

38.

Uit de worsteling kwam La Cruz naar boven.

Uit de strijd in het worstelperk is evenwel nog een weekblad voor het volk ontstaan, dat niet alleen thans nog verschijnt, maar dat het meest gelezen blad van de Benedenwindse eilanden is: La Cruz (nr. 74). Dit blad droeg ook een motto in de kop, ditmaal geen lofprijzing van de waarheid, maar de verkondiging van een program: Crux virtus mea— Het kruis is mijn kracht, de wapenspreuk van Mgr. J.J.A. van Baars, stichter van het blad. De geschiedenis van La Luz had geen goed gedaan. De strijdlustige redacteuren, die niesand en niets ontzagen, zoals Pater Wahlen in het Gouden Jubileum-boek op blz. 173 schreef, kwamen hun wapenen bij de geestelijkheid halen. De Paters zagen zich gedwongen zelf de pen ter hand te nemen. Het werd een roerige tijd. De Paters kregen de naam zich achter de leken te verschuilen en men werd haar ijandig en de bewerkte de Heren Bethencourt, — zelf vooraanstaande katholieken overigens — bij wie de Amigoe di Curaçao toen gedrukt werd, dit blad niet langer te drukken. Toen vestigde gelijk in hoofdstuk IV beschreven staat, Mgr. J.J.A. van Baars O.P. op 1 April 1900 een eigen drukkerij en liet op 1 Mei d.a.v. een eigen blad verschijnen: La Cruz.

In de prospectus van La Cruz, Semanario religioso, católico i di interés general, staat te lezen wat het doel is van dit weekblad. In de eerste plaats wordt gezegd, dat Curaçao een katholiek weekblad nodig had, geschreven in de „taal van het volk".

Een vroeger blad La Luz geheten, had maar een kort bestaan. Dat blad moest worden opgeheven, niet vanwege gebrek aan belangstelling— het had 300 abonnees — maar om een andere minder edele reden. Om de laster tegen de geestelijkheid en de godsdienst tegen te gaan werd het licht gegeven aan La Cruz. Dit blad stelde zich nu vóór de belangen van de kerk te verdedigen, de heilige katholieke leer uit te leggen en de lezers op de hoogte te houden van alle belangrijke gebeurtenissen.

De naam La Cruz werd gekozen om verschillende redenen. „In hoc signo vinces", in dit teken zult gij overwinnen, was gezegd tot Keizer Constantijn en hij overwon.

„In cruce salus", in het kruis ligt de redding. Deze spreuk wilde het blad ook tot de zijne maken. En „Cruz virtus mea", het kruis is mijn sterkte, was het devies van den toenmaligen Apostolisch Vicarius, dat het blad beschouwde als een noodkreet.

Inderdaad heeft het kruis ook hier overwonnen, want alle antikatholieke bladen die bestonden en nog werden opgericht, heeft La Cruz mogen uitluiden.

La Cruz veroverde het volk in zijn breedste lagen, het handhaafde zich niet alleen, maar tot op heden is het het volksblad met de grootste oplage van alle in ons staatsdeel verschijnende dagnieuws- en andere bladen. La Cruz bleek een verbeterde uitgave van La Luz (nr. 71) te zijn, dat door gebrek aan zelfbeheersing bij zijn redacteuren welke zelf weer het gevolg was van gebrek aan eruditie, bruisend ten onder was gegaan na tien heftige uitvallen. Het spreekt vanzelf, dat de bladen, die hiervoor naar hun inhoud en woordkeuze geschilderd zijn, niet nalieten, te briesen van nijd, dat de Kerk niet alleen de Amigoe di Curaçao verbeterde, maar bovendien nog een volksblad in het Papiament ging uitgeven.

Dat de tegenpartij nog enkele jaren bleef reageren bleek uit benamingen, die La Cruz kreeg van De Wekker.

Op 27 December 1902 noemde De Wekker La Cruz „het priesterlijk kwispedoor". Enkele weken later, wanneer La Opinión Pública ten grave is gegaan, mede door de sympathie die La Cruz allerwegen had verworven en welke gepaard ging met een steeds-afnemend abonnementental van La Opinión Pública, noemt De Wekker in een nabeschouwing op het afsterven van La Opinión Pública, La Cruz nog eens het „priesterlijk rioolblad".

Amaillon had in 1898 de strijd aangevangen. Tegen hem was in 1899 La Luz opgestaan, die door te grote heftigheid kamp had moeten geven. Toen La Cruz in het krijt trad en een andere methode toepaste, ging La Opinión Pública ten grave. La Cruz had niet alleen dit onwaardige blad ten grave zien dalen, het zou op den duur ook die smet op het journalistieke leven van Curaçao, De Wekker, zien ten gronde gaan, want terecht droeg het blad als ondertitel: dat „magna est veritas et praevalebit", dat de waarheid groot is en zal zegevieren. Daarom ging De Wekker ramme-lend ten grave en zegevierde La Cruz, het kruis.

WORSTELAARS TEGEN HET KIESREGLEMENT.

Lang was de worsteltijd van de Pers op Curaçao voorbij, toen op Sinterklaasdag 1938 de bevolking verrast werd met een nieuw weekblad, het blad Curaçao (nr. 143). Het nog immer bestaande weekblad dankte zijn ontstaan aan een wijziging van het kiesreglement in Curaçao.

Nadat het Regeringsreglement van 1866 had uitgediend, kwam er in 1937 een nieuw, dat de Staatsregeling genoemd wordt. Onder het oude regerings-reglement was er een Koloniale Raad met 13 leden, maar nadat de Staatsregeling van 1937 in werking was getreden kwamen de Staten van Curaçao als volksvertegenwoordiging in de gemeenschap. Een zeer beperkt kiezerscorps (2754 kiezers op 90.870 inwoners) koos 10 leden, de gouverneur benoemde de andere 5. Reeds bij de opening van de eerste zitting der eerste Staten werd evenwel een nieuw kiesreglement voorspeld en in de loop van 1938 ontbrandde hieromtrent een strijd, die zich als zovele worstelingen van vroeger dagen, toespitste op de tegenstelling tussen katholiek en niet-katholiek. Toen dit nieuwe kiesreglement in de vergadering van de Staten van Curaçao op 20 December 1938 werd aangenomen, stemden dan ook de 8 katholieke leden voor, de 7 niet-katholieke leden tegen. De zaak van het kiesreglement ter zijde latende (de uitbreiding was miniem, slechts ½%)[1]) dient te worden opgemerkt, dat het weekblad Curaçao hieruit ontstond. In de loop van 1938 verschenen in het dagblad Beurs- en Nieuwsberichten verschillende artikelen, zowel van buitenstaanders als van de redactie, tegen het voorgestelde kiesreglement, omdat de uitbreiding van het kiesrecht zodanig was, dat het juist ten goede zou komen aan het gewone volk, dat vrijwel geheel katholiek is. Indirect zou dit de politieke positie van de katholieken dus versterken, iets dat voor menigeen vanzelf sprak, omdat immers de bevolking voor 90% katholiek is, maar waartegen toch veel opposities rees. Plotseling hielden de artikelen in de Beurs- en Nieuwsberichten op en ging het gerucht in de stad, dat er pogingen gedaan werden een Protestants weekblad op te richten. Dit gelukt, want er verscheen op 5 December 1938 het weekblad Curaçao, uitgegeven door een tot dan toe onbekende „vereniging tot behartiging van de staatkundige, economische en culturele belangen van het gebiedsdeel Curaçao". Eigenaar-hoofdredacteur van het blad werd Dr. Willem Pieter („Willy") Maal, die ook voorzitter van genoemde vereniging was en gedurende de zittingsperiode van 1938 tot 1942 lid van de staten van Curaçao (bij de verkiezingen volgens het nieuwe kiesreglement in 1942 werd Dr. Maal niet herkozen, maar werd na het heengaan van den ondervoorzitter van de Staten Carel Nicolaas Winkel op 4 April 1944 door den gouverneur in diens plaats weer benoemd). Dr. Maal behield de eindredactie, doch tot uitvoerend redacteur werd benoemd Johannes van de Walle, die ook de redacteur van de Beurs- en Nieuwsberichten was. Merkwaardig was, dat dit weekblad, dat zich als oppositie-blad zou ontpoppen, bij de semi-officiële drukkerij van De Curaçaosche Courant (hoofdstuk IV) werd gedrukt. Later verhuisde het blad naar Drukkerij Blok.

[1]) In 1937 op 90870 inwoners 2754 kiesgerechtigden (3.03%); in 1941 op 107891 inwoners 3953 Kiesgerechtigden (3.66%), dus ongeveer ½% meer: de werkelijke toeneming was 1199.

Wordt vervolgd.